

Què direm de les febres eruptives, on també s'prescriu com pera passar l'estona? Malalties cycliques com són, què té de fer més que trastornar-les? Escursa, pot-ser, aquest cycle, minva l'activitat dels germens, ajuda a neutralisar llurs toxines o dóna força al cos? A res alcança. Aixafa l systema nerviós, el gran defensor nostre, aixafa l cor, qual integritat és tant precisa; i mentres la febre baixa, el mal puja. És una medicació de cop-de-puny indigna de nosaltres.

En qualsevol infecció que s'examini, l'aconit és de massa. No hi ha lloc per ell en el paludisme, puix no té influencia sobre ls esporozoaris; i no n'hi ha en el borm per la mateixa causa; com no n'hi ha en la septycemia, en la dysenteria, en el rheumatisme, en la syphilis, etc. En aquesta, és veritat, en Stœrck l'usà amb èxit en una dòna citada per Van Sweten; en Brera i en Biett també han triomfat amb ell en la cura d'ulceracions especificques; però lo que curava no era l'herba-tora: era l mercuri; car am mercuri dolç la barrejava en Stœrk, i am mercuri l'associava en Brera; i en Biett donava l protoiodur hydrargiric junt amb l'extret.

Respecte del rheumatisme, és menester molta bona voluntat pera comprendre *a priori* que l pugui dominar. Malaltia infecciosa per excelencia, res hi ha de poder l'aconit. I, en efecte, en les observacions publicades, si bé ls dolors calmen, la malaltia segueix son curs com si tal cosa: els casos lleugers, continuen lleugers, i els graves, graves. Si s'preté millorar-la per sa acció diaphoretica, diuretica o purgant, altres remeis tenim suceptibles de reemplaçar-lo am avantatge; i si sols se busca la calmant, els nervins de la therapeutica moderna l fan innecessari. Més fins com calmant també fracassa; i, com fan notar en Trousseau i en Pidoux, admira la calma am que en els casos chronics s'han dissipat els dolors.

De totes maneres, essent gran sedant del systema nerviós, no es estrany que al fi ls millori; i en aquest sentit pot tenir la seva utilitat, com pot tenir-la en tots els processos en que calgui aplanar-lo. Així, en les neuralgies, particularment en la facial; en les manifestacions agudes del poagre; en les afeccions pruriginoses, en l'insomni per agitació nerviosa, en el mal de cap de la grippe, en l'asthma, la coqueluxe i en general en tota classe de tós espasmodica, pot esser util, segons demostra la pràctica diaria. Però, fins en aquests casos, no s'ha d'usar en preferencia als altres, tot lo contrari; car aquests obren sense ls perills que an ell l'integren; i fins, sense tenir això en compte, li són moltes